

det nytter ikke at ville nægte det, Pengene er magnetiske. De smaa Metalstykker tiltrækker tilsidst endog de allerdybeste menneskelige Følelser . . . Kærlighed, Venskab, Agtelse . . . Har jeg ikke Ret?»

Per begyndte for Alvor at blive utaalmodig. Heldigvis kom i det samme Pigen tilbage og bad ham, idet hun aabnede Døren ind til Sideværelset, at ulejlige sig ind til Fruen.

»Ja, saa vil jeg trække mig tilbage,« sagde den lille Mand og bukkede atter med udsøgt Høflighed. »Jeg tillader mig at anbefale mig.«

Per traadte ind i et Værelse, der i endnu højere Grad end det første bibragte ham Fornemmelsen af at betræde den virkelige Rigdoms — Millionernes — Æventyrrige. Et prægtigt, gammeldags Stuk-Loft, fra hvis Hjørner buttede Rococo-Engle blæste til Doms i lueforgyldte Basuner, viste straks, at det var det gamle Palæes Selskabs-sal, der var bleven indrettet til en moderne Dagligstue. I det store Rum, hvor fordem to Rækker spinkle Stole og et Par lange Spejle havde udgjort hele Bohavet, bredte der sig nu det nittende Aarhundredes vellystige Overflod af brede Sofaer og dybe Lænestole, af Borde og Etagerer, af Søjler, Bjørneskind, Bladgrupper, Nips og Kunstgenstande. Omtrent midt i Stuen stod et opslaaet Koncertflygel, og henne fra et Hjørne hørtes et Springvands Plasken.